

[Ministeren for kulturelle anliggender]

med det samme sige, at regeringen ikke er enig i de intentioner, der ligger deri fra fremskridtspartiets side. På den anden side føler jeg mig nødsaget til som minister for det, der i bemærkningerne omtales som »dette aldeles overflødige og samfundsskadelige ministerium«, at komme med nogle enkelte bemærkninger.

Det kan næppe komme bag på forslagsstillerne, at vi ikke er enige. Biblioteksområdet er blevet drøftet for ofte til, at det kan være nogen nyhed.

Jeg mener som den øvrige regering, at den lov om folkebiblioteker, vi har nu, er udmærket, bl.a. derved, at man inden for denne lov kan opretholde biblioteker med et vidt forskelligt serviceniveau alt efter økonomisk formåen og politisk vilje. Regeringen mener derfor ikke, der er grund til at ændre på det principielle i denne rammelov.

Noget andet er, at regeringen finder det nødvendigt og rimeligt, at man går over til bloktilskud på dette område, således som man allerede i 1972 tog en principbeslutning om det. Derfor vil jeg inden jul fremsætte forslag om en ændring af folkebiblioteksloven, som indebærer en overgang til bloktilskud med de konsekvensændringer, det medfører.

Jeg kan desuden tilføje, at regeringen er enig så langt – hvis vi skal finde et enkelt punkt – at med den meget stærke indsats, den finder det nødvendigt at gøre på det besparelsmæssige område, er det ikke muligt at friholde det kulturelle område, men vi kan ikke tilslutte os forslaget, som jeg i øvrigt ikke i dag skal gennemgå paragraf for paragraf.

Vi mener, at man med dette forslag simpelt hen nedlægger biblioteksvirksomheden for folkebibliotekernes vedkommende, og det ønsker regeringen ikke.

Jeg kunne måske en lille smule polemisk sige, at man egentlig fra fremskridtspartiets side kunne have sparet lovforslaget ned til 2 paragraffer. § 1 kunne lyde noget i retning af: Al folkebiblioteksvirksomhed afskaffes. Og § 2: Der oprettes i stedet kommunale lavprisantikvariater. Jeg tror nemlig, det er det, dette forslag, hvis det gennemføres, vil medføre.

Mette Groes (S):

Fremskridtspartiets kulturpolitik ligner ikke socialdemokratiets ret meget, og det gør det foreliggende bibliotekslovsforslag heller ikke. Rettelig hører det nok hjemme som ændringsforslag til finansloven, for det, der er hovedindholdet i fremskridtspartiets budskab, er jo, i hvor høj grad der bør spares, og hvor gennemfornuftigt det vil være at kaste sig netop over biblioteksvæsenet.

Det er dog lidt svært at tage fremskridtspartiet alvorligt, når det foreslår, at bibliotekernes lager af gramfonplader, dias, video- og kassettebånd, film, lysbilleder, grafik, dukketeaterudstyr, kunst og noder skal bortselges til højest mulige pris, at avis- og tidsskriftsabonnementer skal opsiges, at bogbuser ikke må benyttes, og at der skal betales et 10 kr.s gebyr pr. udlånt bog.

Fremskridtspartiet bruger mange ord på at forklare, hvor fremragende deres eget forslag er, men som bekendt har vi en helt anden opfattelse af tingene, nemlig den, der kom frem i lovforslag nr. L 144. Alle kender dette forslag så godt fra debatten her i marts i år, at jeg blot skal nævne, at det understreger vigtigheden af, at bibliotekerne udvikler sig i den takt, der er behov og økonomisk mulighed for. Det fastslår, at der skal være folkebiblioteksbetjening i hver kommune, og at den ledende bibliotekar skal være uddannet og heltidsbeskæftiget. Vi er fuldkommen uenige med fremskridtspartiet i, at de to biblioteksskoler kan undværes for eventuelt at blive genoprettet senere.

Vi er på dette som på andre felter af den opfattelse, at det arbejde, som udføres i offentlig tjeneste, skal være professionelt og i orden. Det er en misforståelse at tro, at man, fordi man er lærer eller præst, er født med at kunne yde kvalificeret håndbogsbestand eller vejlede omkring litteratursøgningen. Der skal uddannelse til for at kunne gøre det ordentligt, og den uddannelse skal plejes, sådan at såvel bibliotekarer som andet bibliotekspersonale til stadighed er i stand til at løse de opgaver, de stilles over for.

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at en 10 kr.s bogafgift ikke vil vende den tunge ende nedad, men det vil den naturligvis. Det er jo sådan, at uanset hvordan lånemønsteret er, vil en afgift ramme dem, der har mindst, hårdest.

Dertil kommer, at nok stiger benyttelsesgraden med stigende skolebaggrund, men